

DON BOSCO

 magazine

Circus Picolini treedt niet op voor, maar mét kinderen: “Geeft ons veel voldoening”

Comedian-mental­ist Gili: “Ieder schoolfeest was ik weer daar met mijn trucs”

Bart Decancq
provinciaal

“Wie weet denken mensen dat het verzonnen verhaaltjes zijn, gemaakt om aandacht te krijgen”

Om nooit te vergeten

Don Bosco vertelt over zijn dromen waarin hij toekomst ziet voor jonge mensen. Over verhalen van missionarissen in verre landen heeft hij het, over hoe men leeft en het leven viert. Hij neemt zijn jonge mensen mee in kleine en grote geschiedenissen die ze bijna voor hun ogen zien gebeuren. Levensverhalen missen hun effect niet.

Zij vertelt haar verhaal; hoe ze haar leven gedroomd had en soms heel even voel je de aarzeling of ze wel verder wil vertellen. Wat maakt het uit? Zal men haar geloven? Hoe weerstaat ze het striemen van meewarige blikken die duidelijk maken dat iedereen wel eens iets meemaakt?

Ze herinnert het zich alsof het gisteren gebeurd is. Toen ze het nog maar eens moest ondergaan, was het voor haar duidelijk dat het haar eigen schuld was. “Ik geef er aanleiding toe”, maakte ze zichzelf wijs, “ik lok dit uit bij de anderen.” Waarom slijt het zo moeilijk na al die tijd? De details herinnert ze zich nog altijd pijnlijk nauwkeurig. Herinneren? In feite was ze het nooit vergeten maar al die jaren kon ze het verdringen in haar leven dat verder golfde. Een verhaal waarbij ze haar woorden wikt en weegt want wie weet denken de mensen dat het verzonnen verhaaltjes zijn, gemaakt om aandacht te krijgen.

Even leek het weg te zijn, nooit gebeurd! Maar dan kwam het weer voluit aan de oppervlakte. Het was wel degelijk gebeurd.

De geur herkende ze weer, de geur die onlosmakelijk bleef hangen in het verhaal dat ze vertelt. 's Nachts zou ze het liefst wakker blijven om niet bezweet te moeten ontwaken uit de nachtmerrie die het leven geworden is. De krassen op haar armen zijn een afleiding voor de krassen die in haar ziel snijden en veel pijnlijker zijn.

Levensverhalen missen hun effect als we ze beschouwen als verzinsels uit een godvergeten gebied waar nochtans velen rondwandelen.

Bart Decancq
provinciaal

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijke uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be
Hoofdredactie en redactie: Tim Bex, Bart Decancq en Anja Hoogeveen • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:** Stephanie De Becker •
Foto p. 12 - 13: Masterpiece Visuals • **Illustraties:** Penelope Deltour • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine.
Giften: voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco magazine'.

06 Interview
Oud-leerling Gili viert 40 jaar carrière met nieuwe show
"Mijn eerste goocheltrucs leerde ik van een salesiaan"

04

WelWijzer moet kloof tussen onderwijs en jeugdhulp verkleinen

"Integreer hulpverlening op school en de drempel valt vanzelf weg"

16

Maarten Vlek (79) zet zich ondanks leeftijd in voor straatkinderen

"Ik ben al bijna geschiedenis, maar zij zijn de toekomst"

19

Oud-leerling Bart (25) is de jongste priester van België

"Zoals Don Bosco een voorbeeld in woord en daad zijn"

26

Erasmus zit in de lift, ook bij Don Bosco

"Al veel leerlingen zien openbloeien tijdens zo'n buitenlands avontuur"

02 Column

05 Projecten in de kijker

11 Actua

Subliem beeldverhaal steelt de show op salesiaanse feestavond

12 In beeld

Jongeren Don Bosco Straatvisie demonstreren tegen dakloosheid

14 Het getal

4 betekenisvolle kaarsen om aan te steken in de adventsperiode

20 De link

Jef en Dolores

22 Reportage

Circus Picolini maakt geen voorstellingen voor, maar mét kinderen

25 Afscheid

28 Het panel

31 Boekentip & webshop

32 Avondwoordje

WelWijzer moet kloof tussen onderwijs en jeugdhulp verkleinen

Reeds een aantal jaren ondersteunt Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen verschillende scholen bij de steeds groter wordende uitdagingen van hun schoolcontext. Dit met schoolondersteunende projecten. Nu er al heel wat ervaring en expertise opgedaan is, vonden enkele initiatiefnemers het tijd om die kennis te bundelen in een nieuw overkoepelend project: WelWijzer.

Tekst: Tim BEX

Aan tafel zitten Elke Dannau (P.L.E.K. Brussel), Eveline Sanders (P.L.E.K. Halle), Luc De Win (Plus Lier) en Tessa De Schepper (De Stormkering). Samen met het LeOnhuis in Hasselt vormen deze vier organisaties het hart van het WelWijzer-project. "Schoolondersteunde projecten zijn projecten waarbij we de kloof tussen welzijn en onderwijs verkleinen", legt Elke uit. "Leren en welzijn zijn namelijk geen aparte elementen; ze hangen aan elkaar vast. Als begeleiders uit de jeugdhulp 'integreren' wij in scholen om hen zo intern te versterken." Eveline knikt: "Vanuit onze leefwereld zetten we de stap naar het onderwijs. Een voorbeeld: een leerling vertoont storend gedrag tijdens de les en maakt vaak ruzie op de speelplaats. Als directie of leerkracht weet je soms onvoldoende over de privé- of thuissituatie van die leerling. Begrijpelijk, want die zaken vallen buiten je takenpakket en vaak ook buiten de grenzen van je kunnen. Het inschakelen van een externe begeleider uit de jeugdhulp kan in zo'n situatie een meerwaarde betekenen, wat uiteindelijk verrijkend werkt voor zowel de leerling, de leerkracht als de school. Dat is wat schoolondersteunde projecten willen doen. Daarnaast is de stap naar hulpverlening vaak te groot voor jongeren en hun ouders. Als het

hulpverleningsaspect deel uitmaakt van de schoolwerking, valt die drempel sneller weg."

Kenniscentrum

Momenteel biedt Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen vijf schoolondersteunde projecten aan. "De werkmethodes zijn echter allemaal anders", vertelt Luc, die al sinds 1984 bij Don Bosco werkt. "Logisch, want in het basisonderwijs moet je zaken anders aanpakken dan in het secundair onderwijs en ook met een 15-jarige ga je niet op dezelfde manier om als met een 8-jarige. En dan spreek ik nog niet eens over de verschillen per regio. Wij zagen in WelWijzer de ideale kans om een kenniscentrum uit te bouwen. Zo kunnen we ervaringen bundelen en op die manier van elkaar leren." Tessa was meteen voorstander: "Het is een verrijking om samen te werken met andere experts en ons verhaal vanuit een groter geheel aan directies te kunnen voorstellen. In WelWijzer bundelen we expertise uit Antwerpen, Limburg, Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant en werken we met een doelgroep van jongeren tussen 6 tot 18 jaar. Dat is vrij uniek."

Stem vergroten

De naam WelWijzer moet op termijn steeds meer

Het schoolondersteunend project *De Stormkering* biedt onder meer hippotherapie aan.

“Als je hulpverlening in een school integreert, valt de drempel vanzelf weg”

– Eveline Sanders

belletjes doen rinkelen. “De overheid was alvast vragende partij”, verklaart Luc. “Minister Crevits heeft budget vrijgemaakt om de kloof tussen welzijn en onderwijs te verkleinen en ziet Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen als expert in deze materie. Met de oprichting van WelWijzer vergroten we onze stem, want het is veel krachtiger om als kenniscentrum te communiceren dan als kleine lokale organisatie.” Daar sluit Elke zich bij aan. “Een grotere stem om meer impact te maken”, knikt ze. “Maar we willen ook intern groeien. Momenteel bundelen we vijf schoolondersteunende projecten, maar dat moeten er steeds meer worden.” Al is het zeker niet zo dat WelWijzer scholen de les wil spellen. “We merken echter op dat de problemen in de jeugdhulp vaak dezelfde zijn als in het onderwijs. We kunnen elkaar dus zeker versterken”, besluit Tessa. “Uiteindelijk hebben we allemaal hetzelfde doel: het welzijn van jongeren vergroten en hen voorbereiden op een mooie toekomst.”

Ontdekken hoe deze vijf schoolondersteunende projecten concreet te werk gaan? We gingen bij elk van hen langs. – ✿

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

Diversiteit promoten aan de hand van culinaire wedstrijd

DON BOSCO SINT-DENIJS-WESTREM

Van A tot Z, van Afghanistan tot Zwitserland ... 80 nationaliteiten lopen dit jaar school in Don Bosco Sint-Denijs-Westrem en daar is men trots op. Die diversiteit werd op 12 oktober gevierd met een nieuwe editie van de Kitchen Battle. Het concept is eenvoudig: de leerlingen gingen aan de slag in

een pop-upkeuken en kregen de kans om de gastronomie en de cultuur van hun land voor te stellen. Op het menu: Sambosa, Pastel de Carne, Tom Kha Kai, Printsesi Zakuska, Cigköfte ... Iedereen kon komen proeven en stemmen op zijn of haar favoriet. Wij kijken alvast uit naar de volgende editie!

Muziekstudio krijgt eindelijk broodnodige opknopbeurt

DON BOSCO APELDOORN

Al vele jaren krijgen jongeren in de muziekstudio van Don Bosco Apeldoorn de kans om hun talenten te ontdekken en te ontwikkelen. Voor velen van hen dé reden om serieus bezig te zijn met (school)werk, want ze weten dat de deur van de studio anders op slot blijft. Sommige jongeren zijn intussen zelfs doorgebroken in de rap- of

hiphopwereld. Nu de studio toe is aan een opknopbeurt, heeft Don Bosco Apeldoorn via Rabo ClubSupport voldoende stemmen gekregen voor dit project, zodat het gefinancierd kan worden. Binnenkort dopen de jongeren dus hun kwasten in de verf en apparatuur wordt waar nodig vervangen.

‘GOED GEZINd opvoeden’ focust op positieve aanpak

CKG DON BOSCO

Op 9 november begon CKG Don Bosco met de reeks ‘GOED GEZINd opvoeden’. Het Centrum voor Kinderzorg en Gezinondersteuning (CKG) is een dienst die opvoedingshulp biedt aan gezinnen met kinderen tussen 0 en 12 jaar waarbij de opvoedingssituatie moeilijk verloopt. Gedurende vijf sessies van twee uur staan

de deelnemers stil bij positief opvoeden. Ze focussen op het positief bekrachtigen en belonen van gedrag, het creëren van structuur, het stellen van grenzen en het geven van duidelijke boodschappen. Op die manier ontdekken ze hoe ze negatief gedrag kunnen aanpakken en problemen kunnen oplossen.

Comedian-mental­ist Gili oefende zijn eerste trucs in Don Bosco Kortrijk

“Hip was het niet, maar ik ben er nooit mee gestopt”

In een gezellige Gentse volkswijk spreek ik af met Lieven Gheysen (61). Met wie? Gili klinkt misschien herkenbaarder. Na bijna een halve eeuw Kortrijk ruilde de comedian-mental­ist de Guldensporenstad een aantal jaren geleden in voor Gent. Of hij dat reeds voorspeld had? Neen. Zij die denken dat de oud-leerling van ‘DBK’ de toekomst kan voorspellen of met Don Bosco’s geest kan communiceren, moet ik helaas in deze inleiding al teleurstellen.

Tekst: Tim BEX
Foto's: 5to9 Management

Om je toekomst te laten lezen of te communiceren met een overledene moet je elders zijn. “Bij een *faker*”, stelt Gili meteen scherp. “Een mental­ist is iets heel anders.” Gelukkig maar, anders hoefde ik mijn vragen niet eens te stellen. Dat het niet botert tussen ‘de wereld der helderzienden’ en Gili’s wereld mag wel duidelijk zijn. Waar Gili wél met een aanstekelijk enthousiasme over praat, is zijn periode bij Don Bosco. Een periode van maar liefst vijftien jaar.

Dag Gili, een comedian kennen de meeste mensen, maar wat is een mental­ist precies?

“Ingewikkeld is het niet. Een come-

dian is iemand om mee te lachen, een mental­ist is iemand die doet alsof hij een zesde zintuig heeft. Met de nadruk op ‘doen alsof’, want een zesde zintuig bestaat niet. Alvast mijn excuses aan diegenen die daar wel in geloven. Bij mentalisme gebruik je alle mogelijke technieken om een mentaal spelletje te spelen met de mensen. Ik gebruik mijn vijf zintuigen op zo’n manier dat het lijkt alsof ik een zesde zintuig heb. Maar opgelet, ik ben ook altijd eerlijk over het feit dat ik bijzonder oneerlijk op het podium sta. Het publiek mag dus niet alles geloven van zo’n show vol rare dingen.”

“Als kind woonde ik bijna op Don Bosco”

Je bent geen fan van helderzienden, dat maakte je al duidelijk tijdens het tv-programma ‘Het Zesde Zintuig’?

“Omdat ze tot nader order niet bestaan. Uiteindelijk gebruiken die zelfverklaarde ‘echte mediums’ grotendeels dezelfde technieken als ik. Het enige verschil is dat zij mensen beetnemen – of erger: hoop geven – zonder toe te geven dat ze eigenlijk

met hun voeten aan het spelen zijn. Ik zet hen dus inderdaad graag een hak.”

Op welke manier?

“Met mijn shows. Daar bewijs ik dat deze mediums niet zijn wat ze beweren te zijn: ‘Ik kan het ook en ik kan het beter.’ In die wereld hebben ze me dus niet graag, we zullen het zo zeggen. (*lacht*) Ik herinner me nog hoe ik naar aanleiding van ‘Het Zesde Zintuig’ de tv-makers uitdaagde door de winnaar – de top drie zelfs – te voorspellen. Onder het motto: wie is de beste helderziende? De ‘paranormalen’ die aan het programma meedoen of diegene die de winnaar kan voorspellen? Dat werd niet goed onthaald, maar het was wel juist. Achteraf heb ik er nog een schepje bovenop gedaan door ‘Het bal der helderzienden’ te organiseren. Alle helderzienden waren uitgenodigd, het enige wat ik op de uitnodiging niet vermeldde waren het tijdstip en de locatie. Echte helderzienden zouden er dus moeten zijn. Hoeveel mensen er kwamen opdagen? Niemand.”

Is er een tijd geweest dat je wel in het paranormale hebt geloofd?

“Absoluut! In het begin, maar dat is omdat ik er toen nog niets van kende. Daarnaast snap ik ook volledig dat mensen er nog steeds intrappen. ▶

In zijn nieuwe show 'Raar, hé?!' bundelt Gili de beste acts van zijn eerdere shows.

Ik heb ooit mijn horoscoop laten lezen en jongens, toen trok ik grote ogen. Maar nu kan ik dat ook, waarschijnlijk zelfs beter. Maar ik kan niet toveren, hé! Dat kan niemand.”

Was je als kind reeds bezig met mentalisme?

“Met specifiek mentalisme nog niet, maar ik was wel al bezig met goochelen. Toen ik tien jaar was, kreeg ik mijn eerste toverdoosje en ik was daar non-stop mee bezig, ook op school. Ik heb mijn eerste trucs zelfs geleerd van een salesiaan. Ik heb mensen echt geteisterd met mijn optredens. *(lacht)* Ieder mogelijk moment was ik daar met mijn trucs: op schoolfeesten, op het kerstfeest, op het sinterklaasfeest ... Je hoorde de mensen soms zuchten: ‘Daar is hij weer!’ Maar ik trok me daar niets van aan en ging gewoon verder.

Uiteindelijk ben ik nooit gestopt. Don Bosco is ook de patroonheilige van circusartiesten en bij uitbreiding van de goochelaars en illusionisten. Dat maakt de cirkel dus rond.”

Je hebt je dus geamuseerd in Don Bosco Kortrijk?

“Jazeker. Als ik alles snel even optel, heb ik vijftien jaar op Don Bosco gezeten. Eerst zeven jaar in de kleuter- en basisschool van de zusters – ik ging bijna twee jaar te vroeg naar school, daarna het vijfde en zesde leerjaar en heel het middelbaar aan de overkant bij de salesianen. Beide scholen waren normaal gezien alleen voor internen maar omdat mijn grootvader klusjesman was bij de zusters, mochten wij er ook naar school. Mijn broer, zus en ik waren de enige externen. Ook in het middelbaar waren er bijna alleen internen, al

werden er vanaf mijn jaar ook externen toegelaten. Waarom weet ik niet. Maar goed, als ik terugblik op mijn schooltijd heb ik bijna uitsluitend goede herinneringen. Die periode was echt de max! Ik studeerde Latijn-Wiskunde en als je me zou vragen om alles opnieuw te doen, zou ik meteen ja zeggen. Ik heb me daar ongelooflijk geamuseerd. Het was een heel goede school, met toffe leraars en een goede mentaliteit.”

Je zegt ‘bijna uitsluitend’, heb je dan ook minder goede herinneringen?

“Toen ik dit interview aan het voorbereiden was, kwamen er ook enkele nare herinneringen naar boven, zeker gezien de huidige actualiteit. Ik heb in mijn jaren op Don Bosco ook twee pedofielen gekend, een in de lagere school en een in het middelbaar. Ik herinner me nog goed hoe die pater

zijn hand onder mijn T-shirt stak en over mijn rug begon te wrijven. Toen vond ik dat leuk, maar wat wil je, je bent een kind van tien jaar ... Achteraf besef je dat dat onacceptabel is. *(stilte)* Maar ik wil ook niet te veel aandacht schenken aan die twee 'rotte appels', want voor het overige heb ik alleen goede herinneringen aan mijn tijd op Don Bosco. Ik zou het dan ook jammer vinden om alle salesianen over dezelfde kam te scheren en de hele congregatie negatief te belichten. Ik heb ook geweldige salesianen gekend. Salesianen waar ik nog steeds naar opkijk en zelfs nog contact mee heb. Ik kan daar echt slechtgezind van worden, want ik vind het bijzonder erg voor diegenen die het wél goed menen.”

Wat maakte jouw tijd op Don Bosco dan zo uniek?

“Verschillende zaken. Eerst en vooral de sfeer op school. We hadden geweldige leerkrachten die gezien de tijdsgeest van toen ook erg modern lesgaven. Ik denk dan bijvoorbeeld aan Remi Clarysse die erin slaagde Latijn hip te maken. Daarnaast herinner ik me Jos Gregoire en Jos Claes ook nog heel goed. Zij hebben een enorm positieve invloed op mij gehad. Ook Bea, de eerste vrouwelijke leerkracht, blijft me bij.

“We hadden geweldige leerkrachten die erg modern lesgaven”

Zij gaf het vak aardrijkskunde en was letterlijk de eerste vrouw op onze jongensschool. Zij heeft serieus haar mannetje moeten staan, want pas vier à vijf jaar nadat ik afgestudeerd ben, werd de school gemengd. Straffe madam dus! Ten tweede was de kwaliteit ook hoog. Ik heb enorm hard moeten werken en heel veel moeten studeren, maar heb ook wel de ideale voorbereiding gekregen richting hogere studies. Verhandelingen schrijven, samenvattingen maken, ons leerschema tonen ... De school stoomde ons echt klaar voor de universiteit. Toen ik na zes jaar besliste dat ik niet naar de universiteit zou gaan, krabden de leerkrachten eens goed in hun haren: ‘Al die energie voor niets ...’ *(lacht)* Maar ik wilde iets met mensen gaan doen, misschien zit Don Bosco daar ook voor iets tussen.”

Doen alsof je een zesde zintuig hebt.

Want ook dat is Don Bosco.

“Inderdaad. Dat is het derde aspect dat me blijft: die geest van Don Bosco die op school leefde. Je had enerzijds die band met de leerkrachten, anderzijds het enorme aanbod aan naschoolse activiteiten. Ik moet toegeven dat ik niet de sportiefste was, dus die naschoolse sporten en de schoolloop waren niet echt iets voor mij. Maar de filmavonden en het schooltoneel ... Geweldig! Als kind woonde ik bijna op Don Bosco. Ik zat heel de week op die school, bleef er voor de naschoolse activiteiten, zat er in de Chiro en zelfs ons jeugdhuis was op de campus. Nogmaals: ik kan weinig negatiefs zeggen. Iedereen kende iedereen en ook die kleinschaligheid – we waren toen met slechts een 500-tal leerlingen – maakte het zo uniek. Achteraf besef je ook dat de leerkrachten al die buitenschoolse activiteiten in hun vrije tijd deden en daar niet voor betaald werden. Sterk!”

Heb je de historische figuur Don Bosco er ook leren kennen?

“Als kind heb ik een stomme film over het leven van Don Bosco wel vijf keer gezien, denk ik. Ieder jaar opnieuw. Maar zoals ik zei: Don Bosco is de patroonheilige van de illusionisten en dat geeft het verhaal voor mij wel een extra dimensie. Don Bosco was een kinderlokker in de goede zin van het woord. Hij wilde arme kinderen van straat krijgen en deed dat door hen te verzamelen, trucs voor hen op te voeren en hen op die manier te leren kennen. Ik vind dat zeer mooi.”

Herken jij jezelf in de entertainer die Don Bosco was?

“Ik probeer geen kinderen van straat te houden, maar streef uiteindelijk wel naar een gelijkaardig doel. Ik wil een zaal vullen met mensen die gieren en huilen van het lachen en daarna totaal verward naar buiten gaan. Met andere woorden: mensen een goede tijd bezorgen. Daarnaast wil ik mijn publiek ook even laten reflecteren en hen doen beseffen dat ze toch twee keer moeten nadenken als er een gast komt die zegt dat hij met de doden kan spreken. Wat wij doen is *mindfuck*, geen helderziendheid.”

Wist je reeds als kind dat je entertainer wilde worden?

“Van de twintig hobby’s die ik tijdens

mijn periode op Don Bosco deed, is dat de enige die is overgebleven. Van mijn ouders moest ik echter eerst een écht diploma halen. Ik heb toen ergotherapie gestudeerd en heb het goochelen even links laten liggen. Meteen daarna heb ik de draad weer opgepikt. Ik ben blijven oefenen, deed mee aan wedstrijden, werd uiteindelijk opgemerkt en was vertrokken. Intussen zijn we vijftig jaar verder, waarvan bijna veertig jaar als professional.”

Naar aanleiding van veertig jaar carrière kom je nu met een nieuwe show. Wat kunnen de mensen verwachten?

“Veel! Eigenlijk heb ik alle beste acts van eerdere shows in één verhaal gestoken. Wanneer je in Vlaanderen

als artiest in het culturele circuit zit, vraagt men je om tweejaarlijks met een nieuwe show te komen. Dat is snel, want eigenlijk heb je de acts pas echt goed onder de knie tegen dat je tournee gedaan is. Sommige trucs zijn makkelijk, maar andere technieken zijn veel moeilijker. In ‘Raar, hè?!’ – zo heet de show – bundel ik mijn beste acts, maar intussen kreeg ik ook de tijd om deze op punt te zetten. De entourage, de grappen en de interactie zitten nu beter in elkaar. Maar wat je effectief kan verwachten, is hetzelfde als altijd: dat ik gedachten zal lezen en dingen zal voorspellen en dat toeschouwers elkaars gedachten gaan lezen. Dat is nu eenmaal wat ik doe en kan. Veel mensen kennen mij van televisie, maar nog niet van mijn shows. Ik hoop dat die mensen nu dus ook de weg naar de zaal weten te vinden.”

“Van mijn ouders moest ik eerst een écht diploma halen”

Stel dat er mensen na het lezen van dit interview zin krijgen om ook aan mentalisme te doen, hoe begin je daar in hemelsnaam aan?

“Grappig dat je het vraagt, want speciaal voor deze show heb ik ook een boek geschreven: ‘50 trucs voor beginnende mentalisten’. Dat zijn vijftig eenvoudige, speelse trucs waarmee je mensen kan doen twijfelen aan je paranormaliteit. Niet alleen tips, maar ook echte trucs en routines waarmee je mensen kan bespelen. Verder zou ik zeggen: oefenen, oefenen, oefenen. Dan kom je er wel.” – ✨

Gili’s nieuwe zaalshow ‘Raar, hè?!’ speelt nog tot eind mei. Tickets kan je boeken op www.gili.be.

Op vrijdag 20 oktober vierde Don Bosco Vorming & Animatie haar 25-jarig bestaan met een stijlvolle avond waarop salesianiteit centraal stond. De schijnwerpers stonden niet op één, maar op twee genodigden gericht: op Carlo Loots en op het nieuwe boek 'Sempre Avanti!'. Samen zorgden zij voor een lach en een traan op vele gezichten.

Tekst en foto: Tim BEX

Subliem beeldverhaal steelt de show op salesiaanse feestavond

Salesiaan Carlo Loots stond mee aan de wieg van Don Bosco Vorming & Animatie en neemt na 25 jaar afscheid. Met een symbolisch en betekenisvol avondwoordje bedankte hij zijn collega's en de vele aanwezigen voor de jarenlange fijne samenwerking. De tweede ster was 'Sempre Avanti!', een nieuw boek waar maar liefst vier jaar aan gewerkt werd. Stafmedewerkster Annemie Tuts, tekenaar Kürt Maes en schrijfster Hilde Van Parys stelden het boek op originele wijze voor. "Sempre Avanti!" is een beeldverhaal dat je meeneemt op een inspirerende reis door het leven van Don Bosco", steekt Annemie van wal.

Wie beeldend zegt, denkt meteen aan tekeningen. Kürt is leerkracht wiskunde in Don Bosco Haacht en werd geboren met een tekentalent. "Vanaf het moment dat ik een potlood kon vasthouden, tekende ik al", lacht hij. "Toen ik de vraag kreeg om mee te werken aan dit project, zei ik meteen ja. Ik ken Don Bosco goed, want naast mijn job als leerkracht spendeerde ik vele jaren op Speelplein Kinderland Kortrijk." Ook Hilde ademt Don Bosco. "Ik heb tijdens mijn studententijd enkele salesianen ontmoet, werd later medewerkster en maak nu nog steeds deel uit van een spiritualiteitsgroep", vertelt de schrijfster. "Zowel de verbondenheid, de opvoedingsstijl als de figuur van Don Bosco zijn in de loop der jaren veel voor mij gaan betekenen."

Geen superheld, maar mens

Het beeldverhaal 'Sempre Avanti!' bestaat uit zes delen waarin telkens een andere verteller aan het woord komt. "We denken dan onder meer aan don Rua, Mamma Margherita of Maria Mazzarello", legt Annemie uit. "Geen historisch relaas, maar een beeld- en belevingsverhaal dat lezers raakt." Dat beaamt Kürt. "Mensen moeten voelen dat

ze deel uitmaken van het verhaal. Geen verhaal over heiligen of personen met superkrachten, gewoon over goede mensen. In het meervoud, want Don Bosco heeft het zeker niet alleen gedaan." Hilde vult aan: "Ik hoop dat die gedachte mensen motiveert en inspireert hetzelfde te doen: een goed mens zijn en anderen met respect behandelen. Don Bosco zag altijd het goede in de ander en haalde het beste in hen naar boven. Zo iemand kan ook vandaag nog inspireren."

Nieuwe ontdekkingen

Meer dan 120 tekeningen sieren het boek, toch kregen zowel de tekenaar als de schrijfster de pittige opdracht een favoriet te kiezen. "Voor mij zijn dat een tekening van Mamma Margherita en een van don Rua", aldus Kürt. "Het beeld dat ik van de moeder van Don Bosco had, was een beetje flauw. Intussen heb ik ontdekt wat voor 'straffe madam' zij was. Hetzelfde geldt voor don Rua, mijn favoriet. (lacht) Hij schiep een zekere orde in de chaos van Don Bosco's dromen en ideeën: 'Don Rua zal het wel regelen!' De broodnodige realist naast de eindeloze dromer." Hilde kiest dan weer voor twee groepsmomenten. "Eén waar Don Bosco tussen zijn jongens staat en één waar de congregatie officieel erkend wordt. Die beelden tonen een man met het hart op de juiste plaats. Don Bosco's avondwoordje na een drukke dag krijgt de jongens stil, de vreugde op het ander beeld toont dan weer de betrokkenheid. Het project spreekt aan en motiveert, het geduld en de vastberadenheid van Don Bosco worden beloond. Het is een oproep om vol te houden en te blijven strijden voor gelijkwaardigheid, ongeacht de beproevingen onderweg."

Benieuwd naar het prachtige beeldverhaal? Neem een kijkje op de website van Don Bosco Vorming & Animatie. –✚

Jongeren Don Bosco Straatvisie demonstrenen tegen dakloosheid

Op dinsdag 10 oktober was het Werelddaklozendag en dat hebben ze geweten in Amsterdam. De jongeren van Don Bosco Straatvisie vielen die dag letterlijk 'met de deur in huis' bij wethouders. Op die deur stonden allerlei leuzen geschreven zoals 'wonen is een recht' en 'dakloosheid is allereerst een woonprobleem'. De actie werd in meerdere steden tegelijk gevoerd, waaronder dus Amsterdam, maar ook in Den Haag, Utrecht, Rotterdam en Gouda gingen mensen de straat op. De actie was een initiatief van de coalitie SamenThuis2030, waar ook Don Bosco Straatvisie en U-2B Heard! uit Utrecht deel van uitmaken. SamenThuis2030 is ervan overtuigd dat als de overheid nú actie onderneemt, er in het jaar 2030 niemand meer dakloos hoeft te zijn. In Finland is Housing First een bewezen concept, iets waar de coalitie zich op baseert bij het doen van dergelijke uitspraken. "Er moet een omslag komen van opvang naar preventie," klinkt het bij SamenThuis2030.

IN DE STAD
MET X WIJEN
WIL MEER
HUIZEN

STOP MET NIKSEN
EN BEGIN HUIZEN
TE FIXEN!

OSHEID
BLEEM!
SIE
NIEMANDOPSTRAAT
HUIS2030

Advent (adventus) betekent letterlijk 'de komst' en wordt gevierd in de periode van vier weken in de aanloop naar Kerstmis. Met kerst verwachten we de komst van de Messias, in wie God mens is geworden. Kerstmis krijgt echter pas zijn volle betekenis als we de advent 'beleven'. Daarom steken we elke week een kaars aan en reflecteren we over de betekenis. Doe je mee?

Tekst: Anja HOOGEVEEN

4 betekenisvolle kaarsen om aan te steken in de adventsperiode

1 Kaars van de hoop

De eerste kaars steken we aan op de eerste adventszondag, dat is op 3 december 2023. Deze kaars staat voor de hoop dat het licht zal toenemen, maar brengt ook aan het licht wat er in en om ons heen gebeurt. Wees waakzaam, zei Jezus. Ben jij wakker? Zijn jouw ogen open voor onrecht, armoede, misbruik en geweld? Deze kaars helpt ons om hierbij stil te staan, onrecht te herkennen en er niet aan voorbij te gaan.

Reflectievragen: *Heb jij oog voor wat er om je heen gebeurt? Wat valt op? Wat is jouw aandeel? In welk stukje onrecht kan jij het licht van hoop laten schijnen?*

2 Kaars van de vreugde

De derde kaars steken we aan op de derde adventszondag, dat is op 17 december 2023. Deze kaars staat voor vreugde en het licht om vreugde zichtbaar te maken. We kunnen kleine geluismomenten hebben, maar ook grote momenten van vreugde zoals dat van nieuw leven of een nieuw begin. Vreugde ontstaat als mensen elkaar mooie dingen toewensen. Vreugde wordt groter als mensen zich bevrijden of bevrijd worden van iets wat hen beklemmt. Dat geeft hoop op de eeuwige vreugde die ons nog te wachten staat.

Reflectievragen: *Wat geeft jou vreugde? Met andere woorden: waar word jij blij van? Schrijf eens vijf dingen op waar je vandaag dankbaar voor bent. Wat doet dat met je? Geeft dat je meer vreugde?*

3 Kaars van de vrede

De tweede kaars steken we aan op de tweede adventszondag, dat is op 10 december 2023. Deze kaars staat voor de vrede en het licht van een nieuw begin, waarbij mensen elkaar recht in de ogen kunnen kijken en het goede gunnen. Vrede begint waar mensen Gods licht in hun hart laten schijnen. Vrede breidt uit waar mensen met elkaar spreken vanuit hun innerlijke kracht en tegelijk bewust zijn van hun eigen kwetsbaarheid en gebrokenheid.

Reflectievragen: *Hoe vind jij het als een ander zijn of haar kwetsbaarheid laat zien? Maakt hen dat zwakker of juist sterker? Bij wie durf jij kwetsbaar te zijn? In welke concrete situatie kun jij jouw licht van vrede laten schijnen?*

4 Kaars van de liefde

De vierde en laatste kaars steken we aan op de vierde adventszondag, dat is op kerstavond 24 december 2023. Deze kaars staat voor liefde en het licht om liefde een kans te geven, elke keer opnieuw. Liefde die mensen doet leven, verlangen en zoeken. Liefde voor mensen die hoop levend houden en vrede bewerkstelligen. Liefde voor mensen in hun zoektocht naar vrede. Liefde om, ook als het jezelf pijn doet, op te komen voor de ander.

Reflectievragen: *Voor wie of wat voel jij liefde? Hoe brengt dit jou in beweging? Wat doe jij om je liefde te tonen? Is er iemand voor wie jouw liefde misschien wat bekoeld is en met wie je deze kerst de liefde nieuw leven in kunt blazen?*

Wie voor het eerst in de sloppenwijken van India komt, wordt onherroepelijk geconfronteerd met armoede en straatkinderen. “Ik verbaasde mij er in eerste instantie over hoe vrolijk de kinderen nog aan het spelen waren in de modder”, vertelt Maarten (79), die zich al vijf jaar lang inzet om allerlei projecten voor Don Boscoscholen in India te realiseren.

Tekst: Anja HOOGEVEEN

Maarten Vlek (79) zet zich ondanks leeftijd in voor straatkinderen

“Ik ben al bijna geschiedenis, maar zij zijn de toekomst”

Zolang zijn gezondheid het toelaat, wil Maarten de straatkinderen blijven helpen. “Ik word volgend jaar 80 en ben bijna geschiedenis, maar zij zijn de toekomst”, licht hij lachend toe. “De eerste keer dat ik in India kwam, schrok ik best wel van de extreme armoede en de bedelende straatkinderen. Toch besloot ik vrijwel direct dat medelijden geen zin had en dat ik iets wilde doen om hun situatie te verbeteren. Dat kon ik het beste doen via de Salesianen van Don Bosco.”

Don Bosco heeft in India maar liefst twaalf provincies, waar in totaal 2.819 salesianen wonen. Verspreid

over het land zijn er meerdere Don Boscoscholen en -internaten die kansarme (straat)kinderen opvangen en hen een toekomst geven middels onderdak en opleiding. Maarten ondersteunt deze scholen door uiteenlopende projecten op zich te nemen. “Ik heb hier een projectmap (*zwaait ermee in de lucht*), die krijg ik van de salesianen in India. De projecten gaan meestal over het vernieuwen van materialen zoals transportmiddelen, computers, meubilair of schoolboeken. Zo’n project begeleid ik van A tot Z, te beginnen bij de financiën. In samenwerking met ‘Wilde Ganzen’ hebben we een manier gevonden om meerdere

projecten tegelijk te doen. Voor het operationele gedeelte ga ik zelf naar India om het verloop van de projecten te begeleiden. Op die manier weet ik precies welke euro waaraan besteed wordt en kan ik heel concreet iets bijdragen aan de toekomstige leef-situatie van straatkinderen in India. Het mooiste moment vind ik om bij de oplevering *live* mee te maken hoe blij de kinderen ermee zijn”, vertelt Maarten enthousiast.

Te oud om zo ver te reizen vindt Maarten zichzelf nog lang niet. “Ik heb mijn hele leven gereisd en voel me nog lang niet te oud voor dit werk. (*lacht*)

“Als je jonge mensen opleidt voor de toekomst heb je moderne apparatuur nodig”

Het allereerste project dat de salesiënen mij toevertrouwd was de herinrichting van een achterhaald computerlokaal. De computers stamden zo ongeveer uit de jaren '80 en dat werkt natuurlijk niet. Als je jonge mensen wil opleiden voor de toekomst, heb je moderne apparatuur en up-to-date programma's nodig. Een paar maanden later had de school een lokaal vol spiksplinter-nieuwe computers én heel dankbare kinderen.”

Schoolbussen

“Een van mijn grootste projecten tot nu toe is het vervangen van oude

schoolbussen die in zeer slechte staat verkeerden”, gaat Maarten verder. “Corona gooide bijna roet in het eten van dit project, maar toen dat gevaar geweken was, heb ik er zelfs nog een schepje bovenop gedaan. In plaats van één bus, heb ik twee schoolbussen geregeld. Afgelopen juni kon ik de sleutels ervan eindelijk overhandigen aan de kinderen. Die momenten maken me echt gelukkig zoals je ziet. (wijst naar de foto's) Dat komt omdat ik dit werk voor hen doe, de straatkinderen hebben mijn hart. Zij hebben vaak geen thuis en het maakt mij blij als ik iets kan bijdragen aan de thuis die ze vinden bij Don Bosco.”

Wie is Maarten Vlek?

- » 79 jaar (bijna 80)
- » werkt al 20 jaar als vrijwilliger voor Don Bosco
- » is sinds 2018 coördinator voor Don Boscoprojecten in India

► Dat Maarten zich kan goed kan inleven in de situatie van straatkinderen is niet toevallig. “Ik heb zelf geen fijne jeugd gehad”, stelt hij zich onverwacht kwetsbaar op. “Mijn ouders zijn gescheiden toen ik drie jaar oud was en als jochie van zeven jaar werd ik door mijn moeder naar een kostschool gebracht. Op dat moment wist ik precies wat er ging gebeuren. Ik ben toen huilend weggelopen, het bos in.”

“Sommige ontmoetingen met straatkinderen doen mij denken aan die ervaring uit mijn eigen jeugd. Zo was ik een keer in het Centraal Station van Calcutta, waar veel kinderen te

vondeling worden gelegd. Om die reden is er een politiebureau aan het station, met direct daarnaast een kantoor van de salesianen. Op een gegeven moment kwam er een jongetje van een jaar of zeven binnen, huilend en schreeuwend om zijn ouders. Dat was hartverscheurend en bracht mij rechtstreeks terug naar het moment waarop ik door mijn moeder werd achtergelaten op de kostschool. Ik huilde letterlijk met het jongetje mee.”

Maarten is zichtbaar geëmotioneerd als hij dit verhaal vertelt. “Door wat ik zelf heb meegemaakt, weet ik hoe het is om geen thuis meer te hebben en altijd te moeten vechten om een plaats te

krijgen en gezien te worden. Dat zie ik terug bij de straatkinderen van India en daarom wil ik graag iets bijdragen aan hun kansen op een betere toekomst.”

Bewogenheid van Boven

De kracht om zijn verleden om te zetten naar iets positiefs, komt volgens Maarten niet vanuit hemzelf. “Ik heb dat van Boven gekregen. Het was zelfs zo dat ik mijn religie helemaal kwijt was en God uit het oog had verloren. Door het contact met de Salesianen van Don Bosco, de straatkinderen en de projecten die ik mag coördineren, is mijn contact met God volledig hersteld. Hij heeft de straatkinderen op mijn pad gebracht en daarvoor zal ik Hem altijd dankbaar blijven.” Maarten is overigens nog lang niet van plan om te stoppen. “In 2024 ga ik weer naar India”, lacht hij vrolijk. “We gaan onder andere opnieuw een schoolbus kopen en laten dan het interieur eruit halen. De bus wordt een rijdend klaslokaal voor kinderen met een beperking. Dat ik als ouder wordende man nog iets tastbaars kan doen voor de toekomst van deze kinderen, dáár word ik blij van.” – ✠

“Dat jongetje herinnerde mij aan mijn eigen jeugd en ik huilde letterlijk mee”

Oud-leerling Bart (25) is de jongste priester van België

“Zoals Don Bosco een voorbeeld in woord en daad zijn”

“Van thuis uit kreeg ik het geloof mee. We gingen wekelijks naar de kerk en voor het slapengaan lezen we uit de Bijbel. Als achtjarige werd ik misdienaar en raakte ik steeds meer geprikkeld door het geloof. Geleidelijk aan groeide er een soort van vriendschap met God. Op een gegeven moment werd het voor mij duidelijk dat Hij wilde dat ik zou leven voor Zijn mensen. Natuurlijk was het moeilijk om de stap naar het priesterschap te zetten, maar met de nodige duwtjes in de rug durfde ik dan toch voor dit leven te kiezen. Zelfs in mijn hechte vriendenkring, gelovigen en ongelovigen, was de verbazing niet al te groot. Iedereen stond open voor de stap die ik zou zetten. Sommigen vonden het wat raar, maar ik merkte toch vooral nieuwsgierigheid.”

@Jean-Paul Magdelijns

“De drempel tussen jongeren en het geloof is volgens mij ook kleiner dan we soms denken, maar ik denk dat de Kerk moet zoeken naar manieren om jongeren te bereiken. Tussen hen staan speelt daar een grote rol in. We mogen niet verwachten dat jongeren spontaan een kerk binnenwandelen ... Naast mijn taak als parochiepriester ben ik daarom ook een lerarenopleiding gestart. Tijdens het lesgeven ben je bij de leerlingen en heb je persoonlijk contact met hen. Heel wat jongeren zijn bezig met zingeving en als leerkracht kan je hen ‘prikkelen’. Dat is voor mij het juiste woord. Als je eenmaal

geprikkeld wordt door het geloof, laat het je niet los. Je ontdekt dat het om iemand gaat, om God, en dat je van daaruit iets kan betekenen voor andere mensen. Ik wil een voorbeeld in woord en daad zijn, zoals Don Bosco dat ook was.”

“Ik citeer Don Bosco omdat hij mij inspireert. Ik ben zes jaar naar een Don Boscoschool geweest en heb de geest van Don Bosco daar een eerste keer mogen voelen. Daarna leerde ik hem beter kennen tijdens mijn priesteropleiding. Don Bosco was straatarm en niets liet uitschijnen dat hij priester kon worden. Toen hij die kans uiteindelijk toch kreeg, heeft hij zijn priesterschap altijd beleefd vanuit zijn achtergrond. Hij richtte zich op kwetsbare jongeren, ‘zijn jongens’, en heeft zich levenslang voor hen ingezet. Ik herinner me een verhaal waarbij hij als jongeman verontwaardigd zuchtte toen een priester hem niet begroette. ‘Als ik later priester ben, zal ik iedereen begroeten’, riep hij. Je kan focussen op het negatieve, maar evengoed op het positieve en beseffen dat jij het anders wil doen.”

“Of ik eraan heb gedacht Salesiaan van Don Bosco te worden? Dat niet. Ik koos ervoor om diocesaan priester te worden. De grootste verschillen? Salesianen maken deel uit van een congregatie en werken binnen een provincie, terwijl ik in een bisdom tewerkgesteld wordt. Daarnaast hebben salesianen ook eigen organisaties waar zij naartoe gezonden kunnen worden. En het grootste verschil is natuurlijk het gemeenschapsleven. Maar salesiaan of diocesaan, uiteindelijk maken we allemaal deel uit van de Kerk. Zeker gezien de huidige actualiteit is het aan ons om te tonen dat de Kerk ook mooie dingen doet. Het is jammer dat we worden afgeschreven en dat alles en iedereen binnen de Kerk nu slecht is. ‘Wanneer één ledemaat lijdt, lijdt de rest mee’, staat in de Bijbel ... Het is aan ons om ook de andere kant van de Kerk te blijven tonen. Meer kunnen we niet doen.”

Tim BEX

Bart Pluymer uit Zonhoven is 25 jaar en sinds 3 september de jongste priester van België. Hij studeerde zes jaar lang Houttechnieken in Don Bosco Helchteren, werkt intussen als hulp priester in Pelt en volgt ook een lerarenopleiding.

Ik ben Jef, 63 jaar en oud-leerling en -intern van de Don Boscocampus in Sint-Pieters-Woluwe. Ik studeerde hier schrijnwerkerij van 1972 tot 1976, maar heb daar in mijn latere leven niets meer mee gedaan. Uiteindelijk behaalde ik een pedagogisch diploma en werd ik leerkracht in Campus De Brug in Vilvoorde. Geen Don Boscoschool dus, al is de spiritualiteit me zeker niet vreemd. Ik groeide op in Heverlee in een echte 'salesiaanse familie': mijn oudste broer ging naar school in Don Bosco Kortrijk en zat daar ook op internaat, mijn twee andere broers en ik waren allen leerlingen en internen in Sint-Pieters-Woluwe. Daarnaast heb ik ook nog drie zussen, waarvan er twee in Don Bosco Groenveld in Heverlee naar school gingen. Met andere woorden: Don Bosco was een logische stap voor mij. Omdat een aantal scholen in Leuven voor mijn ouders geen optie waren en dagelijks naar Sint-Pieters-Woluwe pendelen evenmin haalbaar was, werd al snel beslist dat ik net als mijn broers op internaat zou gaan. Dat internaat mag je je gerust anders voorstellen dan het huidige internaat. Ik denk dat alleen de gevel en de eetzaal hetzelfde beleven zijn. Ook 'inhoudelijk'

Jef

is alles nu anders. Vroeger kwam je zondagavond – uiterlijk maandagochtend – naar het internaat en kwam je niet buiten tot het weekend begon. Speelde je voetbal in een sportclub? Pech, want in de week kon je niet gaan trainen. Vrije tijd besteedde je op de campus. Al vond ik dat zeker niet erg, want er waren meer dan voldoende mogelijkheden om een geschikte activiteit te vinden. Intussen is alles hier volgebouwd, maar 'in mijnen tijd' was het internaat omgeven door sportvelden waarop je kon voetballen, basketballen, volleyballen, noem maar op. Daarnaast was er een grote toneelzaal waar verschillende activiteiten konden doorgaan. De grootste verandering in vergelijking met vroeger? Toen waren alle opvoeders salesianen. Hen zie je hier niet meer vaak ... Ik kom nog regelmatig als vrijwilliger helpen op het internaat en moet toegeven dat de sfeer anders is. Al blijft het qua gevoel wel een salesiaans internaat, laat dat duidelijk zijn! Een internaat waar tijd en ruimte is voor sport en spel, waar avondwoordjes nog steeds gegeven worden en waar iedereen gelijk behandeld wordt, ongeacht de rugzak of achtergrond. Het is dus anders, maar zeker nog salesiaans.

Ik ben Dolores, 15 jaar en een van de 69 huidige internen van het Don Bosco-internaat in Sint-Pieters-Woluwe. Ik zit op school in het Lutgardiscollege en ben nu bezig aan mijn derde jaar Moderne Talen. Toen ik zo'n twee jaar geleden van mijn moeder te horen kreeg dat ik op internaat zou moeten, was ik vooral angstig en boos. Ik kende de term 'internaat' niet goed en dacht – zoals vele mensen – dat het een soort van gevangenis zou zijn. Intussen weet ik wel beter. *(lacht)* Mijn moeder is de enige Nederlandstalige in mijn gezin en moet veel werken. Daardoor kon ze weinig tijd vrijmaken om me te helpen bij mijn schoolwerk. Een internaat leek haar de beste optie. Ik mocht een jaartje testen en nadien zouden we verder kijken. De eerste weken waren moeilijk, want ik miste mijn familie, maar na een aantal weken had ik al heel wat vrienden gemaakt en begon het internaat goed aan te voelen. Het internaat werd mijn tweede thuis, mijn vrienden een soort van tweede familie. Dat is nu nog steeds zo. Als ik thuis ben, mis ik het internaat en als ik op internaat ben, mis ik mijn familie. Dat 'gevangenis'-idee is intussen helemaal verdwenen. Ik verge-

Dolores

lijk het liever met een school, maar leuker. Het internaat is een plaats die je voorbereidt op later. Je leert er zelfstandig zijn, wordt voorbereid op de toekomst, leert organiseren en nog veel meer. Ook de sfeer is geweldig. Je bent samen met je vriendinnen en leeft, leert en slaapt bij hen. Natuurlijk is ieder internaat anders, dus of het overal zo is, weet ik niet. De sterkste punten van dit internaat vind ik dat het heel goed georganiseerd is. De opvoeders weten waarmee ze bezig zijn, volgen je op en helpen je wanneer dat nodig is. Voor de jongere kinderen zijn ze iets strenger; de oudere internen krijgen dan weer wat meer vrijheid. Vroeger kon je een internaat misschien zien als een week 'vastzitten' tussen vier muren, intussen is dat anders. Je kan vrijwel alles bespreken met de directeur. Hij zal naar je wensen luisteren en bekijken wat mogelijk is. Ben je eens wat later omdat je training hebt? Er zal eten klaarstaan en je zal niet op jezelf aangewezen zijn. Als ik dan toch iets mocht veranderen? Misschien nog iets meer vrijheid. Al besef ik ook wel dat dat niet voor iedereen even vanzelfsprekend is. Vanaf 16 jaar is het ook al wat losser, dus nog even geduld. *(lacht)*

Circus Picolini maakt geen voorstellingen voor, maar mét kinderen

“Minder in de spotlights, des te meer voldoening”

Wie op een zaterdagochtend naar het circus gaat, verwacht normaal gezien geen jonglerende leerlingen, dansende leerkrachten, schattige leeuwjes of een presenterende schooldirecteur. Toch is dat precies de situatie waarin ik vandaag terecht kom en waar Circus Picolini al 25 jaar lang successen mee boekt.

Tekst: Tim BEX - Foto's: Stephanie DE BECKER

Terwijl de ochtenddauw wegtrekt, nader ik de verlaten terreinen van de KLJ in Keerbergen. Niet zo verlaten, zo blijkt, want tussen de mistsluiers duikt een grote, blauwe circustent op. Nieuwsgierig begeef ik me richting woonwagen, waar een kleurrijk uitgedost circusgezin me binnenlaat. “Ik ben Dennis Hartmann, dit zijn mijn vrouw Eefje en dit zijn onze kinderen Amélie en Olivia”, stelt Dennis me aan zijn familie voor. Samen met zijn twee zonen uit een eerder huwelijk vormt deze vrolijke groep Circus Picolini, een circus dat reeds toe is aan zijn vierde generatie.

Succesvol concept

Wie nu meteen aan trapezes, koorddansers of stunts met paarden denkt, is bij dit circus aan het verkeerde adres.

“Mijn grootvader en vader werkten wel in een traditioneel circus en hebben nog regelmatig met dieren gewerkt”, vertelt Dennis. “Toen wij naar België kwamen, was het oorspronkelijk de bedoeling om in dezelfde geest verder

te werken. Dat draaide echter anders uit. (lacht) Door omstandigheden zijn we met Circus Picolini bij jeugdkampen terechtgekomen, waar we de vraag kregen of we ook aan samenwerkingen deden. Van het een kwam het ander en intussen geven wij al vele jaren voorstellingen met kampen en basisscholen. Je leest het goed: ‘met’, niet ‘voor’. Tijdens het schooljaar slaan wij onze tent iedere week bij een andere school op en steken wij samen met die school een show in elkaar. Iedereen doet mee: van de directie tot de allerkleinsten. Het is anders werken, maar het concept slaat duidelijk aan.”

Bij Circus Picolini staan de circusartiesten minder in de spotlights, de kinderen des te meer. “Alles heeft voor- en nadelen”, grapt Eefje.

“Natuurlijk kijken de ouders tijdens de show vooral naar hun kinderen, maar ook ons werk blijft niet onbetuigd. Een week lang leren wij de leerlingen de kneepjes van het vak en bij hen thuis is er slechts één gespreksonderwerp: Circus Picolini. De ouders zijn dus zeker ook benieuwd naar ons kunnen.” Ook dat komt tijdens de voorstelling aan bod. “Wie komt kijken, krijgt een mooie afwisseling van acts”, neemt Dennis ons mee in zijn verhaal. ▶

“Bij de leerlingen is er thuis slechts een gespreksonderwerp: Circus Picolini”

Circus Picolini werkt al 25 jaar samen met scholen: "Het is anders, maar het concept slaat aan."

► “Je hebt de kleuters die hun kunstjes tonen, de oudere leerlingen die hun nieuwe talenten laten zien, een special act van de leerkrachten en tussendoor zijn er ook spectaculaire acts van onze dochters of onszelf. Alles wisselt mooi af zodat de toeschouwers een heus spektakel te zien krijgen.”

Optreden met leeuwen

Zelfs dieren maken deel uit van de voorstelling, hoewel deze al een tijdje verboden zijn. “Er zijn inderdaad leeuwen”, verrast Eefje. “In de vorm van kleuters. *(lacht)* Zij verkleeden zich in het thema circus. De een als clown, de ander als leeuw. De ‘oh’ die door de tent gaat wanneer zij de piste betreden, maakt je spontaan blij. Vroeger was er een rand aan de piste om de dieren tegen te houden, nu gebruiken we die om ervoor te zorgen dat de kleuters niet naar mama of papa rennen.” Ze zijn dan wel schattig, toch hebben deze ‘leeuwen’ ook al voor problemen gezorgd. “Tijdens een optreden in Hasselt had een van de kleuters aan zijn grootvader verteld dat er leeuwen zouden zijn. Die opa belde in paniek de burgemeester op. Gelukkig gingen zijn kinderen naar dezelfde

“Getalenteerd of niet? Maakt niet uit! Bij ons is ieder kind circusartiest”

school, waardoor een mogelijke evacuatie vermeden werd.”

Zo’n pedagogisch circus, je ziet het niet elke dag. “Soms zien voorbijgangers onze tent staan en vragen ze wanneer we optreden”, vertelt Dennis. “Wanneer we ons concept uitleggen, kijken ze vreemd op: ‘Jullie spelen niet voor een school, maar met een school?’ We doen het intussen al 25 jaar, maar het blijft vernieuwend.” Vernieuwend en hartverwarmend. “Het is heerlijk om te zien hoe kinderen, vaak zelfs kinderen die niet zo sterk in hun schoenen staan, openbloeien bij het aanleren van die technieken”, glimlacht Eefje. “Het is eens wat anders dan rekenen of tellen. Niet ieder kind is even getalenteerd, maar dat maakt niet uit. In die piste is iedere leerling circusartiest, ongeacht leeftijd, afkomst of kleur. Kinderen zien stralen en in hun kracht mogen zetten, is iets dat elke dag opnieuw voldoening geeft.”

Internaat Wijnegem

Don Bosco zou bijna mee optreden als hij dit zou horen. Al snel blijkt dat de band niet ver te zoeken is. “Amélie en Olivia gaan al sinds de kleutertijd naar de Don Boscoschool in Wijnegem”, verklapt Eefje. “Sinds het eerste leerjaar zitten ze daar ook op internaat. De visie past bij de onze, dat vertelden de zusters ons ook al. Vanaf onze eerste ontmoeting had ik – ondanks mijn angstig moederhart – een goed gevoel bij het internaat. Ik voelde meteen een grote warmte en ontmoette mensen met een groot hart voor onze kinderen. Voor Amélie en Olivia is het internaat intussen een tweede thuis. *(denkt na)* Van een internaat leeft nog te vaak een clichébeeld, net als van de zusters. In Wijnegem is alleen maar liefde, engagement en toewijding te vinden. Dat proberen we ook te realiseren in ons circus.” Want niet alleen zusters of

“Voor onze kinderen is het internaat intussen een tweede thuis”

internaten, maar ook de circuswereld botst op zo'n vooroordelen. “Hoe vaak wij de vraag krijgen waar onze dieren zijn ...”, zucht Dennis. “Ook het circus evolueert hoor, dieren zijn hier niet meer. Behalve onze hondjes en de kleuters natuurlijk! (*lacht*) Ik herinner me ook nog levendig dat er eens iets gestolen was uit een wagen. Meteen werd er naar ons gekeken. Foute clichébeelden ... Of het nu over het internaat, de zusters of het circus gaat.”

Of Circus Picolini ook een vijfde generatie zal overleven, is nog niet geweten. “Het zou fijn zijn, maar die keuze laten we aan de kinderen”, verduidelijkt Eefje. “Ze hebben dit concept meegekregen, treden mee op en kennen het circusleven, maar zij moeten zelf kiezen. Licht hun droom ergens anders, dan gaan we hen zeker niet tegenhouden. (*stilte*) Daarom dat we ook voor het internaat hebben gekozen. We konden er ook voor kiezen om Amélie en Olivia mee te nemen en hen wekelijks naar een

andere school te laten gaan ... Maar dan leren ze amper iets bij en krijgen ze de kans niet om vrienden te maken en een sociaal leven uit te bouwen.” Dennis knikt. “Mijn twee zonen uit een eerdere relatie zijn intussen 17 en 19 jaar. Zij zoeken hun weg, maar die zal niet richting het circus leiden. Zij komen wel nog regelmatig helpen en zelfs mee optreden, maar that's it. Van de meisjes weten we dat nog niet, dat zal de toekomst uitwijzen.”

Dat Don Bosco de patroonheilige voor circusartiesten is, verbaast me nu nog minder. Terwijl ik de deur van de woonwagen achter me dichttrek, gaat het gordijn in de tent open. Applaus volgt. Het duurt niet lang voor de eerste oogjes glinsteren. Niet alleen in de piste, maar ook in de tribunes. Anderhalf uur later zie ik overal apetrotse kinderen naar hun ouders rennen. Iets verder bereiden vier circusartiesten de afbraak voor. Klaar om elders voor een portie geluk te gaan zorgen. – ✚

Maria Ceysens

Zuster van Don Bosco

°13-03-1933 †08-08-2023

Maria Weltjens

Zuster van Don Bosco

°14-02-1933 †30-08-2023

Albert Sabbe

Salesiaan van Don Bosco

°19-02-1933 †18-09-2023

Jaak Swinnen

Salesiaan van Don Bosco

°27-09-1936 †23-10-2023

We staan even stil en gedenken hen via een persoonlijke tekst op www.donbosco.be/in-memoriam

Erasmus zit in de lift: “Al veel leerlingen zien openbloeien”

Van 18 tot 20 oktober trok een groep van twaalf leerkrachten en directieleden van onze Vlaamse secundaire Don Boscoscholen naar Rome om er deel te nemen aan de officiële lancering van DB Tech Europe. Dit netwerk wil scholen ertoe aanzetten om binnen de Europese Don Boscowereld buitenlandse stages te organiseren en partnerscholen te zoeken voor uitwisselingen.

Tekst: Tim BEX

Een van de deelnemers in Rome was Ingrid De Geyndt. Ingrid werkte jarenlang als leerkracht Frans in Don Bosco Halle, maar is sinds dit schooljaar verantwoordelijke internationalisering van het Don Bosco Onderwijscentrum (DBOC), een thema waar ze al langer mee bezig is. “Twee jaar geleden ging ik naar een gelijkaardige internationale meeting in Madrid. Toen waren we slechts met vier. Het jaar erna waren we ook maar met vier en nu al met twaalf”, verduidelijkt Ingrid het belang van haar nieuwe functie.

DB Tech Europe is een Erasmusnetwerk dat gericht is op Europese Don

Boscoscholen. Aan de hand van verschillende contactmomenten kunnen scholen banden smeden om zo tot concrete uitwisselingsprojecten te komen. “Wie aan Erasmus denkt, denkt al snel aan hogeschool- of universiteitsstudenten die een aantal maanden in het buitenland verblijven”, steekt Ingrid van wal. “Dat is ook het beeld dat bij onze leerlingen heerst. Maar dat is lang niet alles, want ook zij kunnen deelnemen aan een Erasmusproject. Erasmus kadert binnen heel Europa en biedt een enorme diversiteit aan projecten aan. Zo zijn er inderdaad buitenlandse stages voor hogeschool- en universiteitsstudenten, maar evengoed projecten voor secundaire scholen, uitwisselingen tussen leerlingen of leerkrachten, schoolbezoeken en nog veel meer.”

Strengere voorwaarden

Ook leerlingen van het secundair onderwijs kunnen dus op Erasmus gaan. “Als organisatie schrijf je een of meerdere aanvragen en moet je hopen dat die worden goedgekeurd”, legt Ingrid uit. “Momenteel zijn de mogelijkheden van het DBOC nog vrij beperkt, maar stap voor stap bouwen we uit. Ook niet alle aanvragen worden zomaar goedgekeurd. Europa

legt een aantal strenge voorwaarden op waar je als projectindienaar aan moet voldoen. Zo moet ieder project focussen op thema’s zoals duurzaamheid, inclusie, digitalisering, burgerschap en samenwerking. DB Tech Europe en het DBOC focussen op TVET-scholen: scholen voor beroeps- en technisch onderwijs. Uit Vlaanderen maken Don Bosco Brussel, Don Bosco Haacht, Don Bosco Halle, Don Bosco Hoboken, Don Bosco Genk en Don Bosco Groenveld deel uit van onze coalitie. Ook Don Bosco Sint-Denijs-Westrem, Don Bosco Groot-Bijgaarden, Don Bosco Zwijnaarde en Don Bosco Gent campus Sint-Pieters zetten hierop in, maar zij hebben een eigen Erasmuswerking.”

Rest de vraag waarom dit hele Erasmusgegeven zo in de lift zit. “Verschillende sleutelcompetenties komen tijdens zo’n uitwisselingen aan bod”, duidt Ingrid. “Zo leren leerlingen kritisch en probleemoplossend denken, flexibel zijn, openstaan voor andere culturen en vergroot hun kijk op de wereld. Dat geldt trouwens niet alleen voor leerlingen, maar ook voor leerkrachten en zelfs directies. Ook Don Bosco wil dus steeds meer inzetten op dit internationale gegeven zodat we steeds meer mensen de kans

De leerlingen van Don Bosco Halle ontdekken Erasmus op een smakelijke manier tijdens de Erasmus Days.

“Jongeren treden uit hun comfortzone en leren zelfstandig zijn”

kunnen bieden om zo'n Erasmus-project te ervaren.”

Kansen bieden

Want niet alleen Ingrid is enthousiast, ook voor de leerlingen blijkt zo'n Erasmuservaring verrijkend. “Sommige leerlingen krijgen in hun jeugd jaren nooit de kans om eens naar het buitenland te gaan”, zucht Ingrid. “Toen ik leerkracht in Don Bosco Halle was, hoorde ik nog te vaak dat

leerlingen tijdens de zomervakantie niet meer te zien kregen dan de Halse straten. Een dagje zee kon er misschien wel eens van af, maar voor sommigen lukte zelfs dat niet. Dan is zo'n project een heel mooie kans voor hen. Daarnaast merk je hoe leerlingen openbloeien tijdens zo'n avontuur. Zo'n twee jaar geleden ben ik met een aantal leerlingen op buitenlandse stage in een Don Boscoschool in Nice (Frankrijk) geweest. Daar beleefden ze

een andere cultuur, andere natuur en gewoonweg een andere sfeer. Het zijn soms kleine dingen, maar die jongeren moeten daar uit hun comfortzone treden en leren zelfstandig zijn. Ik weet nog hoe een van die jongens bij onze aankomst in Nice erg sip keek. Toen hij na zijn eerste stagedag terugkeerde naar onze verblijfplaats stond er echter een glimlach van jewelste op zijn gezicht. Die is die hele stageperiode niet meer verdwenen. Een andere leerling, een jongen met autisme, heeft daar een passie en structuur ontdekt en is volledig opengebloeid. Het groeiproces dat hij doormaakte, kan je in geen woorden beschrijven. Erasmus is dus meer dan 'eens naar het buitenland gaan', het is een *once-in-a-lifetime experience* die jongeren helpt in hun groei naar volwassenheid.” —

Wat zegt ons panel?

Welke kaars tekent jouw jaar?

Lees
p. 14-15

Laurien: "Ik kies voor Vreugde. Hoewel mijn jaar uit veel ups en downs bestond, bekijk ik het op het einde van de rit toch positief. Vreugde is voor mij de belangrijkste kaars omdat ik vind dat die in verbinding staat met de drie andere kaarsen. Wanneer je liefhebt, is er vreugde; wanneer je hoopt, is er vreugde en wanneer er vrede in de wereld of simpelweg in je eigen leven is, is er vreugde. Daarom vind ik deze kaars het symbolische kenmerk van mijn jaar."

Aster: "Ik zou ook voor Vreugde kiezen. Ik heb dit jaar heel veel plezier met mijn vriendinnen gehad en leuke dingen beleefd. Ik denk dat vreugde de grootste rol heeft gespeeld in het afgelopen jaar. Ik vind het belangrijk om te genieten van elke dag en leuke herinneringen te maken. Dat heb ik afgelopen jaar zeker gedaan. Om toch ook even de kaars Hoop aan te halen: nu hoop ik vooral dat ik volgend jaar evenveel leuke momenten kan beleven."

Luka: "Voor mij tekent Liefde mijn jaar. Nu ik aan het werk ben, is het me nog duidelijker geworden hoeveel de mensen rondom me voor mij betekenen. De vrije tijd die ik heb, spendeer ik het liefst met vrienden, familie en mijn lief. Zeker nu ik ze niet meer dagelijks of wekelijks kan zien. Daarnaast leerde ik ook dat het belangrijk is om genoeg vrije tijd voor mezelf te houden. Ik heb het altijd moeilijk gevonden om van mezelf te houden. In plaats daarvan ging ik andere mensen voor mezelf plaatsen. Het voorbije jaar leerde ik voldoende tijd aan mezelf te geven en van mezelf te houden. Door te sporten en ook eens 'nee' te durven zeggen, kan ik voldoende rust en tijd voor mezelf bewaren."

Pieter: "Dit is echt een moeilijke vraag, maar ik denk dat de kaars Vreugde ook voor mij de belangrijkste is. Ik had in 2022 een moeilijk jaar qua mentale gezondheid en legde amper sociale contacten. Dit jaar heb ik leuke mensen leren kennen waardoor ik nu een geweldige groep om me heen heb. Dat maakt me blij. Anderzijds is deze kaars misschien niet de beste representatie van hoe de wereld momenteel is ... Daarom zou ik ook de kaars Hoop willen kiezen, want ik hoop dat we snel een mooiere wereld te zien krijgen. Er verliezen te veel onschuldige mensen hun leven en ik hoop dat alles snel beter wordt."

Zou jij graag in het buitenland studeren?

Lees
p. 26-27

Aster: "Ik denk niet dat ik graag in het buitenland zou studeren. Ik blijf graag in België en zou heel graag verder studeren in Brussel. Als er toch iets zou zijn dat me aanspreekt, is het dat je veel van de wereld kan zien. Maar ik denk dat ik het studeren toch liever in België houd. Ik ben hier vertrouwd en heb hier veel mensen die ik ken."

Pieter: "Studeren in het buitenland is iets waar ik vaak over heb getwijfeld. Je kan er heel erg 'internationaliseren' en leren hoe culturen verschillen. Dat spreekt mij aan. Een minpuntje is dat het qua studiekosten soms minder goed geregeld is. In Nederland worden die grotendeels door de overheid betaald. Zelf heb ik de dubbele nationaliteit, Nederlands en Amerikaans. Mijn plan is om in Nederland mijn diploma basisarts te halen en om daarna in Amerika verder te studeren tot spoedarts."

Laurien: "Ik zou heel graag in het buitenland studeren. Ik denk dat het je

kansen en ervaringen biedt die je niet elke dag krijgt en waar je veel uit kan leren: een andere cultuur, taal, levensstijl ... Aan de andere kant is het sowieso lastig om je vrienden en familie achter te laten en opeens in een heel andere school terecht te komen. Een plaats waar de leerstof en de vakken misschien helemaal niet aansluiten bij die van thuis. Als ik naar het buitenland zou mogen gaan, zou ik liefst een paar maanden naar Zweden gaan. Niet te kort, maar ook niet te lang."

Luka: "Ik zou dat ook graag doen! Het lijkt me fijn om letterlijk een stapje in de wereld te zetten. Daarbij leer je ook zelfstandig worden en je plan te trekken. Ook krijg je de kans om een land te ontdekken en te leren van een andere cultuur. Het verkennen van het land, vrienden maken en de taal leren, spreken me het meest aan. Anderzijds zou het zonde zijn als er té veel schoolwerk aan vasthangt." ▶

Wie zijn ze?

Aster (16) zit sinds september 2022 op school in Don Bosco Groot-Bijgaarden, waar ze ook op het internaat zit. Een beslissing die ze zich niet beklagt, want ze voelt er zich erg goed. Daarnaast doet Aster aan atletiek, meer bepaald afstandslopen.

Laurien (17) is een sociaal persoon die je meestal op de Chiro of bij haar vrienden kan vinden. Ze zit op school in Don Bosco Haacht en ze speelt al sinds haar 5 jaar viool en piano. Sinds kort kwamen daar ook gitaar en basgitaar bij.

Luka (20) is een goedlachse spring-in-'t-veld die iedere zomer als animator op Speelplein Don Bosco Halle staat. Ze studeert voor leerkracht lager onderwijs en haar favoriete quote is 'The noblest art is that of making other people happy.'

Pieter (16) woont in het Nederlandse Rijswijk en zit in het vierde jaar VWO (Voorbereidend Wetenschappelijk Onderwijs). Hij speelt in een jeugdorkest en doet aan de Koreaanse vechtsport Tang Soo Do. Daarnaast is hij juniorleiding bij Don Bosco Rijswijk.

Moeten scholen externe hulp inschakelen?

Lees
p. 04-05

Pieter: “Ik denk dat extra hulp een supergrote meerwaarde kan betekenen voor scholen. Leerkrachten hebben vaak een hoge werkdruk; iemand hebben die een beetje last van de schouders kan nemen, is natuurlijk alleen maar positief. Dan krijg je blije kinderen, blije ouders en blije leerkrachten. Ik heb een vriendin die de opleiding Maatschappelijke Zorg heeft gedaan. Daar leer je hoe je mensen met een bepaalde problematiek goed kan begeleiden. Zo iemand zou bijvoorbeeld op scholen ingezet kunnen worden.”

Luka: “Ik heb zelf twee jaar lesgegeven in Antwerpen en had het gevoel dat ik niet aan alle noden kon voldoen omdat de klassen te groot en heel erg divers waren. Gelukkig waren er ook logopedisten en kinesisten en was er een goede ondersteuning vanuit de zorg. Extra hulp is dus zeker een meerwaarde, want je moet als leerkracht met steeds meer rekening houden. Anderzijds vind ik wel dat er niet té snel beroep mag gedaan worden op extra hulp. Laat de klasleerkracht eerst zelf alles uit de kast halen, want het is fijner voor

de klas en voor het welzijn van de leerlingen als iedereen samen les kan volgen.”

Laurien: “Ik zou denken dat scholen, het leerkrachtenteam en de leerlingen de meeste uitdagingen zelf kunnen aanpakken, maar extra hulp kan nooit kwaad. Mensen die instaan voor het welzijn van de leerlingen kunnen nuttig zijn, maar ik denk dat weinig leerlingen hier gebruik van durven te maken. Hulp zoeken wanneer je het moeilijk hebt - mentaal of op vlak van studie - geeft leerlingen snel een gevoel dat ze anders zijn. Het idee om externe hulp in te schakelen is goed, maar het moet zo uitgewerkt worden dat het leerlingen aanspreekt.”

Aster: “Ik zie regelmatig dat een deel van de leerlingen mee is met de leerstof en een deel niet. Het is moeilijk voor een leerkracht om elke leerling apart te helpen bij het onderdeel dat die niet begrijpt. Extra hulp kan op dat vlak dus al een meerwaarde zijn. Daarnaast merk ik ook op dat vriendinnen hun problemen vertellen aan leerkrachten die daar helemaal niet voor opgeleid zijn. Gewoon omdat ze het aan iemand kwijt moeten. Voor zo'n situaties zou een psycholoog bijvoorbeeld welkom zijn. We zien veel jongeren die het mentaal moeilijk hebben en dat beïnvloedt helaas ook hun studie.”

Hoe moeten we dak- en thuisloosheid aanpakken?

Lees
p. 12-13

Luka: “Ik ken niemand die dakloos is, maar wel jongeren die al eens op straat moesten slapen omdat ze een of meerdere nachten geen plekje hadden. Hoe we dit moeten oplossen? Meer plaats voorzien en dit ook zeer laagdrempelig houden. Organisaties zoals Don Bosco kunnen er in de eerste plaats zijn om jongeren een gevoel te geven dat ze van iets deel uitmaken, dat ze ertoe doen en dat ze zichzelf kunnen zijn. Dit verhoogt het welzijn van de jongeren in kwestie. Daarnaast moeten deze jongeren een aanspreekpunt krijgen bij wie ze steeds terecht kunnen.”

Laurien: “Het probleem rond armoede is veel groter dan alleen dakloosheid. Ik zou iedereen een thuis willen geven, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Ik vind dat ons land zich meer zou moeten inzetten om huisvesting beschikbaar te stellen voor mensen die het niet kunnen betalen. Als school zou ik bijvoorbeeld een internaat opstarten waar kinderen

die thuis financiële problemen hebben, kunnen verblijven en eten kunnen krijgen op kosten van de school. Dit lost het probleem natuurlijk niet op voor het gehele gezin, maar het kind zal wel een comfortabel bed en een warme maaltijd krijgen.”

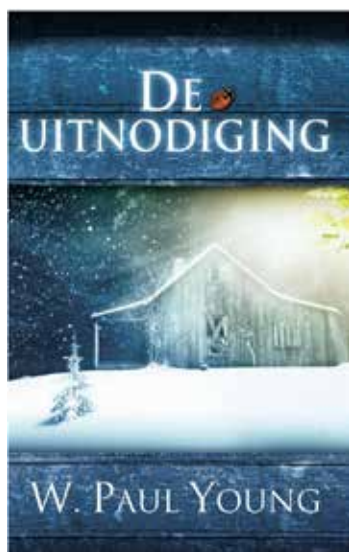
Aster: “We moeten ervoor zorgen dat er een plek is waar alle jongeren goed worden opgevangen. Een plek waar ze zich thuis kunnen voelen en waar ze de zorg krijgen die ze nodig hebben. Misschien kunnen jongerenwerkingen helpen met een (t)huis te vinden? En als dat niet lukt, kunnen ze hen misschien zelf opvangen.”

Pieter: “Het is moeilijk om zomaar iets over de huidige aanpak te zeggen, maar het is belangrijk om dak- en thuisloze mensen te helpen. Door financiële steun te geven of opvang te zoeken. De beste oplossing lijkt me echter om hen een opleiding of werk aan te bieden zodat ze op een gegeven moment niet meer afhankelijk zijn van steun.”

“Dit boek brengt vastgeroeste godsbeelden aan het wankelen”

De uitnodiging – William Paul Young

Deze bestseller van William Paul Young neemt je mee in het verhaal van de brute moord op het jongste dochtertje van hoofdpersoon Mack. Haar lichaam wordt gevonden in een hut bovenop een berg, maar de dader is spoorloos. Jaren later vindt Mack een briefje in zijn brievenbus ... Een briefje dat hem uitnodigt om terug te gaan naar de hut waar het drama plaatsvond. Het briefje lijkt van God te komen. Terwijl Mack nog in diepe rouw is, wint zijn nieuwsgierigheid het van zijn trauma en begint hij aan een avontuur met God waarvan hij compleet veranderd terugkomt. Zowel de religieuze als seculiere lezer kan zich door het onbeschrijflijke verdriet van de hoofdpersoon feilloos inleven in de vraag die als een rode draad door het boek loopt: wáár is God in deze wereld vol pijn en verdriet? In zijn zoektocht

rondom dit thema krijgt Mack antwoorden die zowel verbazingwekkend als levensveranderend zijn. Vastgeroeste godsbeelden worden aan het wankelen gebracht, ook bij de lezer die dacht daar geen last van te hebben. Zo wordt God gepresenteerd als een stevige Afro-Amerikaanse vrouw, maar verderop in het boek ook als vaderfiguur. Jezus is een benaderbare timmerman en de Heilige Geest is een vrouw die luistert naar de naam Sarayu, wat zoveel betekent als 'a breath of wind'. Voor meer dan 20 miljoen mensen ter wereld werd 'De uitnodiging' een van de schokkendste en tegelijk meest liefdevolle boeken over God die zij zouden lezen. Een absolute aanrader dus. Voor wie liever naar beelden kijkt, is dit boek op magistrale wijze verfilmd in 'The Shack'.

– Anja Hoogeveen, stafmedewerker communicatie bij Don Bosco Werken Nederland

WEBSHOP

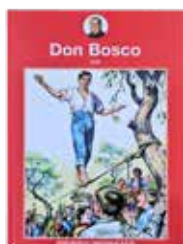
Don Bosco kalender 2024
Prijs: € 5 (excl. verzendkosten)

Wegen naar Kerstmis 2023
Prijs: € 6 (excl. verzendkosten)

Duopakket: 'Zalig Kerstmis' en 'Een ruiker bloemen voor de jarige'
Prijs: € 5 (excl. verzendkosten)

Don Boscostrip
Prijs: € 15 (excl. verzendkosten)

Da mihi animas
Prijs: € 15 (excl. verzendkosten)

Bestellen?

In Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be

In Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl

“We onderbreken even voor dringende verkeersinformatie”, hoor ik op de radio. “Er is een spookrijder gesignaleerd ...”, zegt de presentator met enige hoogdringendheid in zijn stem. Tot mijn verbazing tellen de statistieken jaarlijks tot vierhonderd spookrijders op onze snelwegen. Je kent wellicht het grapje van de man die verontwaardigd repliceert: “Eén spookrijder? Maar ik zie er hier zoveel!”

Door de vele tegenliggers slagen we er niet gemakkelijk in om ons eigen aandeel onder ogen te zien. Het blijkt niet vanzelfsprekend om even in de schoenen van de ander te gaan staan en ons eigen gelijk in vraag te stellen. Respect is juist dat verschillen mogen blijven bestaan. De verschillende perspectieven helpen ons om een oplossing te vinden voor zaken die we samen belangrijk vinden. Hopelijk scoren we in deze statistieken beter.

Bart Decancq

Een thuis voor jongeren.